

במשך קרוב לארבע שנים שכב סרט צרפתי בשם הפירחחים בצנזורה ולא הותר להצגה, כמוקצה מחמת מיאוס. אפילו ה' קיצוצים שהוצעו על ידי המפצים, כדי להכשיר את הסרט עבור עיני העם הקדוש היושב בציון, לא שיכנעו את אבירי המוסר האבסולוטי שבועדה לביקורת מחזות וסרטים. הסרט נחשב תועבה בלתי-נסבלת פשוטו כמשמעו. ונאסר להצגה. אלא מאי? מסתבר שמהפכות גדולות חלו ברמת המוסר של עם ישראל בשנים

פירחחים ופרחים
תועבה בלתי-נסבלת

האחרונות. ואחרי שהוחלט לחסן כל תינוק גם בחיסון אנטי-תועבה. הותר הסרט להציג גה אחרי כמה תפרים פה ושם, המיועדים להמתקת הגלולה, והוא יוצג בקרוב על בדי ישראל.

כל המהומה קמה משום שבמאי צרפתי צעיר יחסית, בשם ברטראן בלייה (בנו של שחקן הקולנוע ברנר בלייה) עשה ב' צרפת, בעקבות התפוז המכני, סרט על אלימות-השווא של הדור החדש, אלא של תחת הסיגנון והעידון העילאיים של קובי ריק, הוא השתמש דווקא בשפה ריאליסטית ביותר, שגרמה לרבים אי-נוחות, מאחר שנראתה קרוב מדי למה שראויים מדי יום ברחוב.

סיגנון עיתונאי. על מה שיצא מסיגנונו של בלייה, תחילת הביקורת. אבל דבר אחד צריך לומר, ובאופן ברור, הסרט שייך קף אווירה מסוימת וצורת מחשבה מסוימת. האופייניות לשנה שבה נעשה, הדבר רים שנאמרו אז, והיה בהם צליל אקטואלי נוקב, דורשים היום מן הצופה התבוננות מתוך פרספקטיווה. מה שהיה אמור לעד מוד, בסיגנון כמעט-עיתונאי, על תופעה של הרגע, הופך לסרט היסטורי במידה מסוימת.

בלייה, שהחל מביים סרטים כבר לפני שנים, גילה תמיד התעניינות רבה באורחות המחשבה של הנוער בארצו. לפני 16 שנים, משולח מגל "קולנוע האמת", עשה סרט באורך מלא בשם היטלר, אינני חוכר כזה. הסרט כולו היה סידרה של ראיונות עם בני 16-20, שהוזמנו לאולפן סרטים, לשבת שם בין כמה מצלמות שכוננו אליהם, ועמדו בחקירות על חיי המישפחה שלהם. על הבילויים והעיסוקים השיגורתיים שלהם.

היו בסרט רגעים מעניינים לא מעטים, כשהמסקנה העיקרית שאליה רצה בלייה להוביל היא שהנוער של 1962 אינו יודע, אינו רוצה לדעת ואינו מתעניין בכל מה שהטריד את הוריו. וההתעלמות מן השואה ומהיטלר היו סמל לכך.

מורדים מושלמים. בפירחחים, ניסה בלייה לערוך, הפעם בצורת סרט רגיל,

דפארדייה, מיאו-מיאו ודוור ב"פירחחים"
שניים שהגיעו ל"מארש הניצחון"

דפארדייה ודוור כאמכטיה
האם לא טוב לנו כך?

בריו'ט פומה והפירחחים
לפרוק כל דסן

חשבון-נפש של הנוער בתחילת שנות ה' שיבעים. כאשר התקשה בתחילה למצוא מימון לסרט, הוא כתב את הסיפור כרומן שהפך רבי-מכר ולאחר-מכן, מובן שעשיית הסרט נעשתה קלה הרבה יותר. גיבוריו הם שני פירחחים חיים רק למען רגע ההנאה וההתרגשות שאפשר לסחוט מכל שניה ב' חיים. הסיסמה של אחד מהם, שעליה הוא חוזר ללא-הרף, היא: "האם לא טוב לנו כך?"

ומאחר שההנאה היא המטרה המקודשת ביותר, מותר לעשות למענה הכל. לגנוב מכוניות, לאנוס נערות, להכות, להשתולל ולפרוק כל רסן. בלייה ניסה, בדרך כלשהי, להציג את שני פירחחיו כמורדים המושלמים נגד המוסר הזעיר-בורגני. והיחידים שמבינים לרוחם הם אלה שהחיים הותרו בהם את חותמם (כדוגמת ז'אן מורו, ב'

מיאו מיאו ב"פירחחים"
אחד אחרי השני

הפקיד אורה, כאסירה הנהנית מעזרת ה' שניים), או בני-גילם, כסף, מין, נאמנות, טוב רוע — בלייה מנסה להקנות לכל ה' מושגים הללו ערכים חדשים, שאותם מייצג גים השניים, לעומת הערכים המיושנים של הדור הקודם.

הוא אינו מנסה אף לרגע להציגם כי חביבים או כצודקים במעשיהם, אבל הוא בכל-זאת מבדיל ביניהם לבין הפושע ה' מועד, זה שהפשע לגביו אינו רק צורת חיים, אלא גם הנאה בפני עצמה.

אשה במתנה. בלייה, שקרא לסרט במקור לה ולסד' (כינאי סלנג לאשכים),